

РЕШЕНИЕ

№ 5666

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 06.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **195** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Е. Г. Н с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк] 71, чрез адвокат А. С. Черногорски със съдебен адрес: гр. С.. [улица], ет.1, ап. 1, срещу Разпореждане № 214 - 00 - 5890 - 4/ 05. 06. 2019 г. на Ръководител на осигуряване за безработица при ТИ на НОИ С. град, Разпореждане № 214 - 00 - 5890 - 5/ 05. 06. 2019 г. на Ръководител на осигуряване за безработица при ТП на НОИ С. град и Разпореждане № 214 - 00 - 5890 -6/ 21. 06. 2019 г. на Ръководител на осигуряване за безработица при ТП на НОИ С. град, потвърдени с Решение № 1040-21- 668/11.12.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. град.

В жалбата се сочи, че Разпореждане № 214 - 00 - 5890 - 4/ 05. 06. 2019 г., Разпореждане № 214 - 00 - 5890 - 5/ 05. 06. 2019 г. и Разпореждане № 214 - 00 - 5890 – 6/ 21. 06. 2019 г. са незаконосъобразни, неправилни и необосновани, както и потвърждаващото ги Решение № 1040- 21- 668/11.12.2019 г. на Директора на ТП НОИ С.-град Т. В. е неправилно, необосновано и неаргументирано. Иска се съдът да отмените като незаконосъобразни Разпореждане № 214 -00-5890 – 5 от 05.06.2019 г. и Разпореждане № 214 - 00 - 5890 - 2 02. 08. 2017 г. при извършена служебна проверка по чл.168, ал.1, вр. ал.3 и ал.4 от АПК. На основание чл. 17, ал.2 от ГПК. вр. чл.144 от АПК , чл.168, ал.1, вр. ал. 3 от АПК съдът да се произнесе инцидентно относно

нишожността. алтернативно незаконосъобразността на индивидуалния административен акт с който са заличени осигурителни данни и осигурителна информация за лицето Е. Г. Н. , ЕГН [ЕГН]

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпило е становище от адв.

Ответникът по жалбата - Директор ТП на НОП - С. град за представител изпраща в съдебно заседание юрисконсулт Б.. Оспорва жалбата като неоснователна. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения акт и иска жалбата да се отхвърли. Исква срок за писмени бележки и претендира юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд – София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. град, поради което е процесуално допустима.

От фактическа страна: /

С разпореждане № 214-00-5890-4 от 05.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ е отменено разпореждане № 214-00-5890-1/01.11.2016 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО с мотиви: „При извършена проверка в [фирма], ЕИК[ЕИК], във връзка с изплатени обезщетения и помощи от държавно обществено осигуряване, се установило, че по данни в Търговския регистър дружеството се представлява и управлява от С. В. И., правоприменик на дружеството от 21.07.2015 г. С. В. И. е починала на 15.07.2016 г. и в Търговския регистър нямало данни за правоприменик след смъртта ѝ. От страна на [фирма] е подавана информация по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО и уведомления по чл. 62, ал. 3 от КТ след смъртта на И.. Е. Г. Н. представила заповед № 072/19.10.2016 г. за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 19.10.2016 г. Данните подадени по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 15.01.2016 г. до 18.10.2016 г., вкл. били заличени. Е. Г. Н. не била осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаряла на изискванията на чл. 54а от КСО.

С разпореждане № 214-00-5890-5 от 05.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО БИЛО отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО с мотиви: „При извършена проверка в [фирма], ЕИК[ЕИК], във връзка с изплатени обезщетения и помощи от държавно обществено осигуряване, било установи, че по данни в Търговския регистър дружеството се представлява и управлява от С. В. И., правоприменик на дружеството от 21.07.15 г. С. В. И. е починала на 15.07.2016 г. и в Търговския регистър нямало данни за правоприменик след смъртта ѝ. От страна на [фирма] била подавана информация по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО и уведомления по чл. 62, ал. 3 от КТ след смъртта на И.. Е. Г. Н. представила заповед № 072/19.10.2016 г. за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 19.10.2016 г. Данните подадени по чл. 5, ал. 4

от КСО за периода от 15.01.2016 г. до 18.10.2016 г., вкл. били заличени. Е. Г. Н. не била осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § И ал. К т/3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаряла на изискванията на чл. 54а от КСО.

С разпореждане № 214-00-5890-6 от 21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал. 3 и във връзка с чл. 114 КСО било разпоредено лицето да възстанови неоснователно получено парично обезщетение за безработица /ПОБ/ с мотиви: „След извършена проверка в [фирма], ЕИК[ЕИК], данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 15.01.2016 г. до 18.10.16 г., вкл. били заличени поради липса на търговска дейност на дружеството. За същия период Е. Г. Н. не била осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, г. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаряла на изискванията на чл. 54а от КСО. И за периода от 19.10.2016 г. до 30.06.2017 г. получавала парично обезщетение за безработица”.

С предявените жалби, издадените разпореждания се оспорвали като незаконосъобразни, издадени при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, установени в АПК, и при неправилно тълкуване и прилагане на материалноправните разпоредби на КСО и поднормативните актове по прилагането му.

Адв. Черногорски посочил като съществени процесуални нарушения на АПК обстоятелството, че Е. Н. не била уведомена за започналото административно производство, съгласно изискването на чл. 26, ал. 1 от АПК и по този начин била лишена от възможността да участва в него. В тази връзка счита, че са нарушени и разпоредбите на чл. 34 и чл. 36 от АПК, принципите на безпристрастност, обективност и равнопоставеност на страните. Посочено било, че са нарушени разпоредбите на чл. 102, ал. 1 и ал. 2 от АПК във вр. с чл. 99, т. 2 от АПК като производството по възобновяване било образувано извън преклузивните срокове, без за това да е уведомено засегнатото лице.

Друго съществено нарушение било, че тя не е уведомена и не е участвала в производството по служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № 11-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени от работодателя [фирма]. Твърди се, че е противоконституционно заради евентуално бездействие на работодателя да се санкционира и наказва работника. Посочено е, че оспорените административни актове са немотивирани и неясни предвид обстоятелството, че остава неясно какво точно предписание на държавните органи не е било изпълнено и в какво производство, за да се определи наличие на основание за издаване на разпорежданията. Във връзка с посоченото като основание за издаване на оспорените разпореждания обстоятелство, че са заличени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО се сочи, че работникът/служителят нямал пряко отношение към подаването на тези данни, не е ясно от кого и кога са били заличени и за кои периоди, управителят на фирмата Е. Д. е заявила, че по нейно искане не е заличавана информация, поради което жалбоподателката приела, че заличаването на данните е станало без правно основание, а заличаването на информация от електронната база данни на НОИ по същество се явявало и престъпление.

Предвид допуснатите процесуални нарушения, жалбоподателката приела, че същите са неотстраними и обосновават незаконосъобразност на оспорените административни актове. Въпреки че се оспорват разпореждания, постановени във връзка с изплатено

парично обезщетение за безработица, и в трите жалби се обосновавало правото на лицето на парично обезщетение за временна неработоспособност, като се цитирали разпоредбите на чл. 40 и чл. 41 от КСО. Изтъквало се, че за придобиване на осигурителни права не е необходимо осигурителните вноски да са внесени, а е достатъчно, че са били дължими.

В заключение е направено искане за отмяна на разпореждания № 214-00-5890-4 от 05.06.2019 г., № 214-00-5890-5 от 05.06.2019 г. и № 214-00-5890-6 от 21.06.2019 г., издадени от ръководителя на осигуряването за безработица, като неправилни, немотивирани и незаконосъобразно постановени при съществено нарушение и неспазване на материално правните норми на КСО и процесуално правните норми на АПК.

След разглеждане и обсъждане на всички доказателства, съдържащи се в административната преписка и при преценката им в тяхното единство и взаимовръзка от правна и фактическа страна се установи следното:

Обжалваните разпореждания били постановени в рамките на компетентността на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО и във формата, утвърдена от Управителя на НОИ съгласно правомощията му по чл. 37, ал. 5, т. 2 от КСО и били издадени при спазване на

материално-правните разпоредби и административно-производствените правила, уреждащи правото на ПОБ.

Жалбите били редовни и са подадени в срока по чл. 117, ал. 2 от КСО, поради което били допустими за разглеждане. Предвид обстоятелството, че правата и задълженията на страната произтичали от еднакво фактическо състояние, както и че и по трите жалби компетентен да се произнесе бил един и същи административен орган - ръководителя на ТП на НОИ - С. град, разглеждането им щяло да се проведе в едно производство, съгласно разпоредбата на чл. 32 от АПК. Разгледани по същество жалбите били неоснователни.

Със заявление от 25.10.2016 г. Н. сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Видно от справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 214-00-5890-1/25.10.2016 г., към него приложила копие от заповед № 072/19.10.2016 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото й правоотношение, считано от 19.10.2016 г., на основание чл. 71. т. 1 от Кодекса на труда /КТ/. Предвид представените от Н. документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с разпореждане № 214-00-5890-1 от 01.11.2016 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателката било отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 19.10.2016 г. до 18.08.17 г., в размер на 31,22 лв. дневно. Обезщетението е изплатено за посочения период, който е вписан и заверен в трудовата книжка. Разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО /в редакцията до 31.12.2017 г./ определяла, че право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по

законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от КТ. Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършвали въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ- С. град във връзка с подадените от "Б. С."⁴ Е.. ЕИК[ЕИК] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, въз основа на които били изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност поради бременност и раждане на много лица, и предвид установеното, че едноличният собственик и управител на дружеството - С. В. И., е починала на 15.07.2016 г., в дружеството били извършени проверки от ТД на НАП - С., ИА „Главна инспекция по труда" (ИА ГИТ) и проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване /ДОО/ от контролен орган на ТП на НОИ - С. град.

Съгласно уведомително писмо вх. № 1029-21-3838#423/10.08.2017 г. на ТД на НАП - С. се установило, че няма данни за подавани от [фирма] годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО и годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г.. декларации образец № 1 и образец № 6 с данни относно осигурителния стаж и осигурителния доход на лицата били подавани по електронен път, с КЕП, съгласно Заявление вх. № 2214И0100284 от 11.01.2016 г., подадено преди смъртта на собственика на дружеството . С последващо писмо от 01.02.2018 г. ТД на НАП - С. сочи, че били предприети действия за извършване на проверка по реда на чл. 110, ал. 3 от ДОПК, а с уведомително писмо вх. № 1029-21-3838#48112.12.18 г., че към момента на извършване на проверката [фирма], ЕИК[ЕИК] няма правопреемник и органите по приходите на НАП били в обективна невъзможност за извършване на документална проверка на дружеството и са изготвили уведомление до прокуратурата.

Съгласно писмо вх. № 1029-21-3838#446/04.10.2017 г. на ИА ГИТ се установява, че при извършената проверка наследниците на С. В. И. са декларирали, че „нямат представа, че тяхната майка е имала фирма“ и не са упълномощавали никого да представлява дружеството. Назначената в ТП на НОИ - С. град проверка по разходите на ДОО на [фирма] е приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-00532644/05.03.2019 г. от контролен орган, съгласно който е установено следното: по данни от Търговския регистър /ТР/ от 21.07.2015 г. [фирма], ЕИК[ЕИК] се представлява и управлява от С. В. И., която е починала на 15.07.2016 г.; в ТР няма данни след смъртта на едноличния собственик на дружеството наследниците да са поискали да продължат дейността, съгласно чл. 157, ал. 1 от ТЗ, нито данни за друго правопреемство; от страна на [фирма], ЕИК[ЕИК] има подадени уведомления по реда на чл. 62, ал. 3 и 5 от КТ след смъртта на собственика (прекратяване на дружеството), като всички трудови договори са прекратени; липсват данни за подадени и вписани от страна на [фирма], ЕИК[ЕИК] годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г. и данни за преведени осигурителни вноски за ДОО за времето от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г.

С оглед установеното от компетентните органи на НАП и ИА ГИТ, и поради невъзможност да бъде извършена проверка в "Б. С." Е., ЕИК[ЕИК] на първичните счетоводни документи - ведомостите за заплати, трудови договори, заповеди за

прекратяване на трудови правоотношения и други документи за постъпили в дружеството приходи и извършени разходи, от които да се изясни упражнявана ли е стопанска дейност през 2016 г. и 2017 г. и има ли действително възникнали трудови правоотношения за лицата, за които са подавани данни за сключени, респ. прекратени трудови договори с [фирма] преди и след смъртта на собственика на дружеството, респ. възникнало ли е осигурително правоотношение, начислени и изплатени ли са brutните трудови възнаграждения в размерите, в които са подадени данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., било прието, че дружеството не е осъществявало дейност за посочения период.

Посоченият в жалбите като управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] Е. Д. не бил вписан в ТР като такъв, а съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 4 от ТЗ увеличаване и намаляване на капитала, приемане и изключване на съдружник, преобразуване на дружеството, избор и освобождаване на управител, имат действие от вписването им в Търговския регистър.

От изложените по-горе факти и обстоятелства, установени при извършените проверки, се наложило обосноваването заключение, че през 2016 г. [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установили никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството през 2016 г., които да обуславят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица.

С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосноваването било прието, че те не са осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не били дължими.

С оглед установеното, били предприети действия от НОИ за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, като подадените от дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] - [населено място], данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., вкл. били заличени.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниквало от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО била въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице“ – физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следвало, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов

договор, т.е. възникването на трудово правоотношение не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществувала идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО, основанието за възникване на осигурително правоотношение било упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл била и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отд., напр.- Решение № 211/08.01.2016 г. на ВАС по адм. д. № 3681/2015г.; Решение № 13316/24.10.2012 г. на ВАС по адм. д. № 7235/2012г.; Решение № 13914/20.11.2014г. на ВАС по адм. д. № 9260/2014г.; Решение № 7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 9940/2014г. и др.

Предвид изложеното, Е. Н. не била осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО по правоотношението с [фирма] за периода от 15.01.2016 г. до 18.10.2016 г. вкл., като данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, послужили при преценката на правото на ПОБ през 2016 г., били заличени.

Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, които имали значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО длъжностното лице по осигуряването за безработица постановило разпореждане № 214-00-5890-4 от 05.06.2019 г., с което влязлото в сила разпореждане за отпускане на ПОБ е отменено.

С разпореждане № 214-00-5890-5 от 05.06.2019 г., бил постановен отказ за отпускане на ПОБ на Е. Н. по подаденото на 25.10.2016 г. заявление с данни за последно правоотношение с [фирма] и на основание чл. 54ж, ал. 3 от КСО във вр. с чл. 114, ал. 1 от КСО с разпореждане № 214-00-5890-6 от 21.06.2019 г., било постановено лицето да възстанови недобросъвестно получено ПОБ за периода от 19.10.2016 г. до 30.06.2017 г. в размер на общо 6719,30 лв., от които 5463,50 лв. главница и 1255.80 лв. лихва.

Претенциите на жалбоподателката за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не е била уведомена и не е участвала в производството по извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя [фирма], били неоснователни.

Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО касаело контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО следвало да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП. НОИ и ИА ГИТ, във връзка с възложените им дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор, не разполагат с документите, от

които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на осъществяването на общественото осигуряване. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката.

Неоснователни и необосновани се явявали и възраженията, че възобновяването на производството по отпускане на парично обезщетение за безработица на Е. Н. било в нарушение на разпоредбите на чл. 102, ал. 1 и 2 АПК във вр. с чл. 99, т. 2 от чл. 102. ал. Г и 2 АГ1К във вр) с ч.дГ99, г. 2 от АПК. Жалбоподателката игнорира правните основания за преразглеждане на административни актове по КСО, който като специален закон, уреждащ отношенията по социално осигуряване, изключвал прилагането на общия ред по АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, влязлото в сила разпореждане по ал. 1 можело да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица.

При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, било длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО.

Оспореното разпореждане № 214-00-5890-4 от 05.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, било постановено на цитираното правно основание, предвид заличените данни за периода от 15.01.2016 г. до 18.10.2016 г., въз основа на които било определено правото на ПОБ и срока за изплащането му. Направената промяна задължавала ръководителят на осигуряването за безработица да направи нова преценка на правото на ПОБ по подаденото от Е. Н. на 25.10.2016 г. заявление за отпускането му, като правилно и законосъобразно било прието, че лицето не е осигурено при посочения осигурител и няма право на ПОБ.

В случая не се касаело за възобновяване на производството по реда на чл. 103 от АПК във вр. с чл. 99, т. 2 от АПК, което е от компетентността на по-горестоящия административен орган, тъй като се касаело за административен акт (разпореждане за отпускане на ПОБ), подлежащ на оспорване по административен ред, а за производство по чл. 54ж, ал. 2, т. 2 от КСО за преразглеждане на административен акт.

Неоснователно било възражението на жалбоподателката за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, поради неуведомяването и неучастието и в производството по издаване на оспорените актове.

При заличени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за 2016 г., подадени от [фирма], уведомяването на лицето за тези новонастъпили обстоятелства и

представянето от негова страна на информация и документи не биха повлияли на крайното волеизявление на административния орган относно правото на ПОБ през 2016 г.

В константната съдебна практика било прието, че съществено нарушение е това нарушение, което само по себе си опорочава процедурата, т.е. допускането му се отразява на съдържанието на акта и ако не е било допуснато, то въпросът би бил решен по друг начин и крайният резултат би бил различен. В този смисъл, нарушението е съществено само ако е ограничило правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган.

Предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за Е. Н. за период от време, който касае правото на ПОБ, длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО е длъжно да преразгледа основанията за отпускане на ПОБ, като представянето на доказателства от лицето не би довело до промяна на крайното волеизявление на административния орган. С оглед заличените данни, правилно и законосъобразно било издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ по данните от [фирма] и е постановен отказ за отпускане на такова обезщетение по подаденото на 25.10.2016 г. заявление.

Правото на защита на засегнатото от постановените разпореждания лице не било нарушено, тъй като то можело да го упражни чрез обжалване на издадените административни актове по предвидения в закона ред, т.е. в случая, макар и на един по-късен етап, страната можело да упражни правото си на защита. В случая това било сторено по реда на чл. 117 от КСО, чрез оспорване по административен ред на издадените разпореждания, като видно от съдържанието на жалбата, оспорването е направено своевременно и адекватно.

В случая разпореждане № 214-00-5890-6 от 21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, било издадено на основание чл. 54ж, ал. 3 и във връзка с чл. 14, ал. 1 от КСО, като било прието, че лицето е недобросъвестно и следва да възстанови неоснователно получено ПОБ. В мотивите на разпореждането е посочено, че предвид липсата на търговска дейност на дружеството за 2016 г., лицето е неосигурено, поради което неоснователно му е било изплатено ПОБ за периода от 19.10.2016 г. до 30.06.2017 г.

По повод настоящите жалби, на Е. Н. била предоставена възможност да представи доказателства и да даде информация относно обстоятелствата, при които е упражнявала дейност по трудовото правоотношение с [фирма].

С писмо вх. № 1012-21-1203#2/19.08.2019 г. адв. Черногорски е депозирал в ТП на НОИ- С. град декларация от Е. Н. в оригинал, незаверени копия на трудов договор № 009/15.01.2016 г., фишове за заплати за месеците януари, февруари, март, април, май, юни, юли, август, септември и октомври 2016 г. и трудова книжка - извлечение от стр. 1-7. След обстойно разглеждане на документите, се установило следното:

Трудов договор - незаверено копие - 009/15.01.2016 г., сключен на основание чл. 70, ал. 1 т. 1 от КТ между "Б. С." Е., представляван от С. В. И., и Е. Г. Н., която била назначена на длъжност „стоковед“. В договора не била уговорена

продължителността на срока за изпитване, не е посочено място на работа и въпреки че е посочено, че се сключва за определен срок, такъв не е вписан. Посочено било, че на служителя ведно с трудовия договор се връчват и заверено копие от уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ и длъжностна характеристика, но такива не били представени от жалбоподателката.

В представените фишове за работна заплата за месеците януари, февруари, март, април, май, юни, юли, август и за септември /за 2 отработени дни/ 2016 г. била посочена длъжност „стоковед“ с основно възнаграждение в размер на 2400 лв., за месец септември /втори фиш за 18 отработени дни/ и октомври /за 12 отработени дни/ 2016 г. - длъжност „офис мениджър“ с основно възнаграждение в размер на 2400 лв. Имайки предвид, че в тях липсвали всякакви белези, индивидуализиращи работодателя, липсвали подпис, както и каквито и да са данни, от които да се установи датата на издаването им, не може ло да бъдат приети като доказателства за изплатено от работодателя трудово възнаграждение.

От представеното извлечение на трудова книжка на Е. Г. Н. се констатирало, че за времето от 15.01.2016 г. до 19.10.2016 г. е работила по трудов договор в [фирма] и основанието за прекратяване на трудовия договор е чл. 71, т. 1 от КТ.

Съгласно данните от декларацията от 15.08.2019 г. на Е. Н., се установило, че работно място, на което е следвало да полага труд е „борса“, не знае адрес на работно място; не знае данни за контакт с работодателя; не знае данни за работодателя; единствен представител на фирмата, който представлява работодателя, било лице с име „Банката“; посочила като длъжност „стоковед“, като причина за прекратяване на трудовия договор, декларирала „конфликт с работодателя“.

Предвид допълнително събраните доказателства, решаващият орган приел, че Е. Н. не е упражнявала трудова дейност като стоковед по сключения трудов договор № 009/15.01.2016 г. Безспорно се установило, че жалбоподател като не е започнала работа на 15.01.2016 г. В договора липсвали данни за размера на трудовия стаж на лицето при постъпването му на работа, не е конкретизирано място на работа, което е съществен елемент от трудовото правоотношение, не е посочен вид на обекта, където ще бъде полаган труда, предназначението на този обект - магазин, офис или др., което било от съществено значение, след като мястото на работа не съвпада със седалището на фирмата. Не е представена длъжностна характеристика за длъжността „стоковед“, от която да бъде установено какви са били основните й задължения. В заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение било посочено, че се прекратява правоотношение на длъжност „офис мениджър“, което не съответства на длъжността, посочена в трудовия договор - „стоковед“. В трудовия договор било посочено, че на 15.01.2016 г. ѝ е връчено заверено копие от уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ, но съгласно данните от Регистъра на трудовите договори, такова уведомление не е подавано. Подадената на 18.01.16 г. информация в Регистъра на трудовите договори била за трудов договор с друг номер, различен от представения от Н.. Преди връчване на работника на такова уведомление, работодателят нямал право да допуска до работа служителя, поради което необосновано би било да се

приеме, че жалбоподателката е изпълнявала трудови функции преди предоставянето на изискуемото удостоверение от НАП.

Е. Н. не била дала и сведения за конкретно извършваната от нея трудова дейност, нито данни за представител на фирмата, който и е възложил някаква работа по договора. Посоченото само по лично име лице „Банката“ не можело да бъде идентифицирано и свързано с работодателя. Жалбоподателката посочила в декларацията си размер на трудово възнаграждение 1500 лв. /в представените копия на трудов договор и фишове за заплати било посочено основно трудово възнаграждение в размер на 2400 лв., като сумата за изплащане за повечето месеци надвишавала 1850 лв./, но нито кога, от кого и какви суми са й били изплатени като възнаграждение за извършена работа. Без да уточнява от кого и каква работа й е била предложена, жалбоподателката посочила, че причината за прекратяване на трудовия договор е поради „конфликт с работодателя“. В заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение нямало данни по чия инициатива е прекратен договора, въпреки че същият бил със срок за изпитване.

Въпреки, че не била упражнявала трудова дейност по договора с „Б. С.“ Е., Е. Н. се снабдила със заверка в трудовата книжка за положен при този работодател трудов стаж за периода от 15.01.2016 г. до 19.10.2016 г. (9 месеца и 3 дни). При извършена проверка на обявените в Търговския регистър данни по ЕИК на дружеството се констатирало, че подписа за управител в заверителния печат на стажа не съответствал на нотариално заверения образец от подписа на С. И., а кръглият печат на дружеството не съответствал на положения в публикуваните в ТР документи. Тези данни поставяли под съмнение истинността на вписването от [фирма] в представената трудова книжка.

Предвид изложеното, поради неупражняване на трудова дейност, за Е. Н. било възникнало осигуряване по това правоотношение, поради което осигурителни вноски не са били дължими. Данните, констатирани по представените от жалбоподателката доказателства и сведения сочели, че същите са съставени и са подадени данни в регистрите на НАП само с цел придобиване право на ПОБ, изчисляването му в по-висок размер и изплащането му за по-дълъг период от време.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от КСО недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановявали от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113.

Макар в КСО да липсвало легално определение за понятието "недобросъвестност" при получаване на осигурителни плащания, в практиката било установено тълкуването на това понятие в смисъл на получаване на осигурително плащане от лицето, въпреки знанието от негова страна на факти и обстоятелства, които представляват пречка за получаването на това обезщетение, както и невярното деклариране на релевантни факти и обстоятелства. Недобросъвестността предполагала лицето, което е получило осигурителното плащане, да е знаело или да е било длъжно да знае за съществуването, респективно за несъществуването на определени факти от обективната действителност, които са пречка за получаване на съответното осигурително плащане.

Предвид данните за липса на търговска дейност на [фирма] през 2016 г., както и обясненията на жалбоподателката, се установило, че тя реално не е упражнявала трудова дейност по сключения трудов договор, която било основание за възникване на осигурително правоотношение. Заверката на трудов стаж от [фирма], въпреки че вписаният период не е отработен от лицето, както и представянето на заверената трудова книжка за отпускане през 2016 г. на ПОБ, въпреки, че е знаела, че не е упражнявала трудова дейност по трудовия договор, соело недобросъвестно поведение от страна на Е. Н. при получаването на ПОБ за времето от 19.10.2016 г. до 30.06.2017 г.

Предвид това, решаващият административен орган приел, че оспорените разпореждания са правилния законосъобразни и следва да бъдат потвърдени, а предявените от Е. Н. жалби следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

При горните фактически констатации, настоящият състав на Административен съд – София град прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е решението на ръководителят на ТП-НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила. Процесните разпореждания са издадени въз основа на извършения последващ контрол, при който е установено, че жалбоподателят не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките от КСО. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Директорът на ТП–НОИ-С. град правилно е приел, че разпорежданията предмет на контрол са издадени от компетентен административен орган. Разпорежданията са обективирани в изискуемата писмена форма и съответстват на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Съдът счита, че атакуваното Решение № 1040-21-668/11.12.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. - град е правилно и законосъобразно, постановено при спазване на административно- производствените правила и в съответствие с действащите материалноправни разпоредби, издадено е от компетентен орган и съдържа подробни мотиви относно формираните от

административния орган изводи. Със същото е осъществен административен контрол за законосъобразност на разпореждания №№ 214-00-5890-4/05.06.2019г.; 214-00-5890- 5/05.06.2019 г. и 214-00-5890-6/21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица досежно правото на ПОБ на Е. Г. Н. и възстановяване на изплатеното ПОБ.

Видно от представената по делото заповед № 1015-21-76/19.02.2019 г. на директора на ТП на НОИ-С. град разпорежданията са издадени от оправомощено длъжностно лице, съгласно чл. 54ж, ал. 1 от КСО, противно на оплакването на жалбоподателката за некомпетентност на длъжностното лице, издало оспорените разпорежданията.

Законоустановената форма е спазена, като видно от съдържанието на разпореждането същото с в писмена форма, индивидуализирано с име, ЕГН и адрес лице, съдържа подробно описание на фактите и обстоятелствата обосновавали постановяването им, свързани със заличаването на данните в РОЛ, послужили за отпускане на ПОБ през 2017 г.

В оспореното Решение № 1040-21-668/11.12.2019 г. на горестоящия административен орган са изложени подробни мотиви, които съгласно чл. 97, ал. 2, изр. второ от АПК се приемат като част от мотивите на разпорежданията, предмет на контрол за законосъобразност.

Разпорежданията са постановени след изясняване на всички факти и обстоятелства, съгласно изискването на чл. 35 от АПК, въз основа на които е установено, че Е. Г. Н. не е имала качеството на осигурено лице при [фирма], включително и за риска „Безработица“.

Съгласно чл. 5, ал .6 от КСО данните по ал. 4 служат за определяне на правото и изчисляването на размера на паричните обезщетения, пенсиите и помощите.

Разпоредбата на чл. 54л от КСО определя, че отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени в акт на Министерския съвет.

Установяването дали е имало правно основание за подаването на тези данни в РОЛ и дали те са правилно подадени от осигурителите се реализира само при упражняването на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ, при назначена проверка, респ. ревизия при осигурителя. Информация относно трудовоправната, счетоводна и разплащателна документация, от която да се установи основателно ли са подадени данни за осигурителен стаж и дали декларирания размер на осигурителния доход съответства на изплатения на съответното лице, би могло да бъде установено именно при евентуален последващ контрол.

Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи, включително и първични счетоводни документи, във връзка с

извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респективно на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона дейности.

Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания съгласно чл. 37. ал. 1 и чл. 38. ал. 1 от ИНСТРУКЦИЯ № 1 от 3.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт), издаден в резултат на проверката.

Констатираните данни за невнесени осигурителни вноски от [фирма] са основание за извършване на проверка в осигурителя, за да бъде установено дали те са били дължими. Съгласно разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от КСО, респ. §1, т. 3 от ДР на КСО вноските са дължими само при възникнало осигурително правоотношение. При извършената в случая проверка по разходите на ДОО на [фирма] не се доказва реално упражняване на трудова дейност от лицата, тъй като не се установява извършвана дейност от дружеството, която да налага необходимост от наемане на работна сила, пито наличие на приходи, които да обуславят изплащане на трудови възнаграждения в размерите, за които са подадени данни за осигурителен доход в РОЛ.

Предвид резултата от установените нови данни от проверките, обосновано е прието, че Е. Г. Н. не е била осигурено лице за периода от 15.01.2016 г. до 18.10.16 г. включително. Това обстоятелство обуславя преразглеждане на правото ѝ на ПОБ по подаденото през 2016 г. заявление.

Съгласно разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, влязлото в сила разпореждане по ал. 1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица.

При невъзникнало осигурително правоотношение и наличието на заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действаш при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новопостъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО.

На първо място жалбоподателят не е страна в производството по чл. 108, ал. 1, т. 1 от КСО за проверка по разходите на ДОО на [фирма], поради което контролният орган не е имал задължение да го уведоми за започналото

производство и да изисква доказателства от него.

На второ място, не е нарушен принципа на равнопоставеност на страните в административното производство по издаване на оспорените разпореждания, тъй като в случая длъжностното лице по осигуряването за безработица е административен орган, който при спазване на обвързаната си компетентност и с оглед наличието на нови данни в РОЛ е бил длъжен да приложи разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО.

В случая не се касае за възобновяване на производството по реда на чл. 103 от АПК във вр. с чл. 99, т.2 от АПК, което е от компетентността на по-горестоящия административен орган, тъй като се касае за административен акт (разпореждане за отпускане на ПОБ), подлежащ на оспорване по административен ред, а за производство по чл. 54ж, ал. 2, т. 2 от КСО, което е специално производство по КСО, което длъжностното лице е задължено да инициира и проведе. В този смисъл неоснователно е твърдението, че е налице празнота по смисъла на чл. 46, ал. 2 от ЗНА, която налага субсидиарно приложение на АПК. След като законодателят е обвързал изплащането на обезщетенията от ДОО с данните в РОЛ е предвидил и правното задължение за преразглеждане на влезли в сила административни актове при промяна на тези данни и категорично не е налице твърдяната законова празнота.

При заличени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 2016 г. до 2017 г. вкл., подадени от [фирма], уведомяването на лицето за тези новонастъпили обстоятелства и представянето от негова страна на информация и документи не биха повлияли на крайното волеизявление на административния орган относно правото на ПОБ. В константната съдебна практика е прието, че съществено нарушение е такова, когато то само по себе си опорочава процедурата, т.е. допускането му се отразява на съдържанието на акта и ако не е било допуснато, то въпросът би бил решен по друг начин и крайният резултат би бил различен. В този смисъл нарушението е съществено само ако е ограничило правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган и ако би довело до друго решение.

Предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за Е. Г. Н. за период от време, който касае правото на ПОБ, длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО е длъжно да преразгледа основанията за отпускане на ПОБ, като представянето на доказателства от лицето не би довело до промяна на крайното волеизявление на административния орган. С оглед заличените данни правилно и законосъобразно е издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ и е постановен отказ за отпускане на такова обезщетение.

Обстоятелството, че две от разпорежданията са издадени в един и същи ден, също не може да обоснове неправилност и незаконосъобразност на постановените актове, тъй като същите се издават съобразно установената нова идентична фактическа обстановка. Новите данни в РОЛ, които сочат, че лицето не е било осигурено при [фирма] обуславят издаване на разпореждане за отмяна на влязлото в сила за отпускане на ПОБ и незабавно издаване на разпореждане за отказ за отпускане на ПОБ, тъй като в случая се

прави преценка на правото към датата на заявлението на отпускане на ПОБ - 25.10.2016 г.

Предвид изложените по-горе съображения относно осъществявания от контролните органи на НОИ последващ контрол по разходите на ДОО неоснователно е твърдението на жалбоподателката, че е налице незаконосъобразно прилагане на норми, които не могат да имат обратно действие. В случая се касае за преразглеждане на влязъл в сила административен акт за отпускане на ПОБ, която възможност е предвидена изрично от законодателя и има за цел да коригира преценката на правото на съответното обезщетение, за да бъде потърсено възстановяване на неоснователно изплатените суми от фондовете на ДОО от лицата. В тази връзка, при заличен осигурителен стаж на лицето, същото следва да възстанови получено ПОБ, тъй като преценката на правото, размерът и срокът за изплащане на ПОБ през 2016 г. са определени именно по данните, подадени от [фирма], налични към датата на заявлението.

Правото на защита на засегнатото от постановените разпореждания лице не е нарушено, тъй като то може да го упражни чрез обжалване на издадените административни актове по предвидения в закона ред. В случая това е сторено по реда на чл.117 от КСО чрез оспорване по административен ред на издадените разпореждания като видно от съдържанието на жалбата оспорването е направено своевременно.

Обясненията и възраженията на адресата на акта имат значение за изясняване на фактите и обстоятелствата при преценка относно добросъвестността, респективно недобросъвестността на лицето, която е от значение за издаване на разпореждането за възстановяване на суми и прилагането съответно на чл. 114, ал. 1 или чл. 114, ал. 2 от КСО.

В случая разпореждане № 214-00-5890-6/21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е издадено за събиране на изплатената сума за ПОБ на основание чл. 54ж. ал. 3. във вр. с чл. 114, ал. 1 от КСО като е прието, че лицето е недобросъвестно и следва да възстанови неоснователно получено ПОБ за периода от 19.10.2016 г. до 30.06.2017 г. в размер на общо 6 719,30 лв., от които 5 463,50 лв. главница и 1 255,80 лв. лихва.

На Е. Г. Н. е предоставена възможност да представи доказателства и да даде информация относно обстоятелствата, при които е упражнявала дейност по трудовото правоотношение с [фирма].

С писмо вх. № 1012-21-1203#2/19.08.2019 г. пълномощника на жалбоподателката е депозирал в ТП на НОИ-С. град декларация от лицето в оригинал, незаверени копия на трудов договор № 009/15.01.2016 г., фишове за заплати за месеците януари, февруари, март, април, май, юни, юли, август, септември и октомври 2016 г. и трудова книжка - извлечение от стр. 1-7. След обстойно разглеждане на документите, се установява следното:

Трудов договор - незаверено копие - 009/15.01.2016 г., сочено основание чл. 70, ал. 1, т. 1 от КТ между "Б. С." Е., представляван от С. В. И., и Е. Г. Н., за длъжността „стоковед“. В договора не е уговорена продължителността на срока за изпитване, не е посочено място на работа и въпреки че е посочено, че се сключва за определен срок, такъв не е вписан. Посочено е, че на служителя ведно с трудовия договор се връчват и заверено копие от

уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ и длъжностна характеристика, но такива не са представени от жалбоподателката.

В представените фишове за работна заплата за месеците януари, февруари, март, април, май, юни, юли, август и за септември, за 2 отработени дни 2016 г., е посочена длъжност „стоковед“ с основно възнаграждение в размер на 2400 лв., за месец септември, втори фиш за 18 отработени дни и октомври за 12 отработени дни за 2016 г. - длъжност „офис мениджър“ с основно възнаграждение в размер на 2400 лв. Същите не могат да бъдат приети като доказателство за изплатено от работодателя трудово възнаграждение, т.к. във фишовете липсват всякакви белези, индивидуализиращи работодателя, липсва подпис, както и каквито и да са данни, от които да се установи датата на издаването му.

Видно от представеното извлечение на трудова книжка на Е. Г. Н. се констатира, че е вписан стаж в [фирма] за периода от 15.01.16 г. до 19.10.16 г. и основанийето за прекратяване на трудовия договор е вписано чл. 71, т. 1 от КТ. При извършена проверка на обявените в Търговския регистър данни по ЕИК на дружеството се констатира, че подписа за управител в заверителния печат на стажа не съответства на нотариално заверения образец от подписа на С. И., а кръглият печат на дружеството не съответства на положения в публикуваните в ТР документи.

Съгласно данните от декларацията от 15.08.2019 г. на Е. Г. Н., се установява, че работно място, на което е следвало да полага труд е „борса“, но не знае адрес на работно място; не знае и не сочи данни за контакт с работодателя; не знае и не сочи данни за работодателя; единствен представител на фирмата, който представлява работодателя, е лице с име „Банката“; посочва като длъжност „стоковед“; като причина за прекратяване на трудовия договор, декларира „конфликт с работодателя“.

Предвид горецитираните допълнително събраните доказателства, административния орган основателно е приел, че Е. Г. Н. не е упражнявала трудова дейност като стоковед по представен трудов договор № 009/15.01.2016 г.

В договора липсват данни за размера на трудовия стаж на лицето при постъпването му на работа, не е конкретизирано място на работа, което е съществен елемент от трудовото правоотношение, не е посочен вид на обекта, където ще бъде полаган труда, предназначението на този обект - магазин, офис или др., което е от съществено значение, след като мястото на работа не съвпада със седалището на фирмата. Не е представена длъжностна характеристика за длъжността „стоковед“, от която да бъде установено какви са били основните й задължения.

В оспорената и в съдебното производство заповед № 072/19.10.2016 г. за прекратяване на трудовото правоотношение е вписано, че се прекратява трудов договор, което противоречи на подаваните данни и информация на 18.01.2016 г. в Регистъра на трудовите договори и е различен от представения от Е. Г. Н. трудов договор с друг номер по-горе коментиран.

На следващо място в цитираната заповед № 072/19.10.2016 г. е посочено, че се прекратява правоотношение на длъжност „офис мениджър“, което не съответства на длъжността, посочена в трудовия договор - „стоковед“. В

трудовия договор е посочено, че на 15.01.2016 г. ѝ е връчено заверено копие от уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ, но съгласно данните от Регистъра на трудовите договори, такова уведомление не е подавано. Преди връчване на работника на такова уведомление, работодателят няма право да допуска до работа служителя, поради което необосновано би било да се приеме, че жалбоподателката е изпълнявала трудови функции преди предоставянето на изискуемото удостоверение от НАП. Също така за работодател в заповед № 072/19.10.2016 г. за прекратяване на трудовото правоотношение е вписана управителката на дружеството С. В. И., починала на 15.07.2016 г., като и в Търговския регистър няма данни за правопреемник след смъртта и.

В допълнение към горните заключения са установени и други относими обстоятелства, като например, че Е. Г. Н. не е дала и сведения за конкретно извършваната от нея трудова дейност, пито данни за представител на фирмата, който и е възложил някаква работа по договора. Посоченото само по лично име лице „Банката“ не може да бъде идентифицирано и свързано с работодателя. Жалбоподателката е посочила в декларацията си размер на трудово възнаграждение 1500 лв. /в представените копия на трудов договор и фишове за заплати е посочено основно трудово възнаграждение в размер на 2400 лв., като сумата за изплащане за повечето месеци надвишава 1850 лв., но нито кога, от кого и какви суми са ѝ били изплатени като възнаграждение за извършена работа. Без да уточнява от кого и каква работа ѝ е била предложена, лицето сочи, че причината за прекратяване на трудовия договор е поради „конфликт с работодателя. В заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение няма данни по чия инициатива е прекратен договора, въпреки че същият е със срок за изпитване. В заповедта за прекратяване няма данни по чия инициатива е прекратен договора, въпреки че същият е със срок за изпитване, същата е антидатирана поради фактическата невъзможност подобен документ да е подписан на сочената дата - 19.10.2016 г. от починало лице.

Предвид изложеното, поради неупражняване на трудова дейност, за Е. Г. Н. не е възникнало осигуряване по това правоотношение, поради което осигурителни вноски не са били дължими. Данните, констатирани по представените от жалбоподателката доказателства и сведения сочат, че същите са съставени и са подадени данни в регистрите на НАП само с цел придобиване право на ПОБ. изчисляването му в по-висок размер и изплащането му за по-дълъг период от време.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от КСО недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113.

Макар в КСО да липсва легално определение за понятието "недобросъвестност" при получаване на осигурителни плащания, в практиката е установено тълкуване то на това понятие в смисъл на получаване на осигурително плащане от лицето, въпреки знанието от негова страна на факти и обстоятелства, които представляват пречка за получаването па това обезщетение, както и невярното деклариране на релевантни факти и обстоятелства. Недобросъвестността предполага лицето, което е получило осигурителното плащане, да е знаело или да е било длъжно да знае за

съществуването, респективно за несъществуването на определени факти от обективната действителност, които са пречка за получаване на съответното осигурително плащане.

Предвид данните за липса на търговска дейност на [фирма] през 2016 г., както и обясненията на жалбоподателката, се установява, че тя реално не е упражнявала трудова дейност по сключения трудов договор, която е основание за възникване на осигурително правоотношение. Заверката на трудов стаж от [фирма], въпреки че вписаният период не е отработен от лицето, както и представянето на трудова книжка за отпускане през 2016 г. на ПОб и заповед № 072/19.10.2016 г. за прекратяване на трудовото правоотношение, въпреки, че е знаела, че не е упражнявала трудова дейност по трудовия договор, сочи недобросъвестно поведение от страна на Е. Г. Н. при получаването на ПОб за времето от 19.10.2016 г. до 30.06.2017 г.

Неоснователно е и възражението за невъзможен предмет на разпореждането за възстановяване на сумите, тъй като същото било издадено преди влизане в сила на разпорежданията за отказ за отпускане на ПОб.

След като на 05.06.2019 г. е отменено разпореждането за отпускане на ПОб и е постановен отказ за отпускане на ПОб няма законова пречка за издаване и на разпореждането за събиране на суми в хипотезата на за възстановяване на неоснователно изплатените обезщетения за безработица по чл. 54ж, ал. 3, във вр. с чл. 114, ал. 1 от КСО).

Видно от цитираната разпоредба, по отношение на краткосрочните плащания от ДОО, законодателят не е регламентирал задължение за длъжностното лице да издаде разпореждане за събиране на сумите след влизане в сила на административния акт за отказ, за разлика от пенсионното производство, в което по силата на чл. 10, ал. 7 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж има такова изискване.

Неоснователни са претенциите на жалбоподателката, че е отговаря на изискванията на чл. 54а, ал. 1 от КСО и необосновано е постановена отмяна на разпореждането за отпускане, отказ за отпускане на ПОб и е поискано да възстанови, получената сума.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължавало прекратяването ѝ.

С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице” следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на подени уведомления в НАП за сключен/прекраген трудов договор и подаване на данни с декларация обр. №1 за осигурителен стаж и осигурителен доход не са единственото и необходимо условие за възникване на осигурително

правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4. т. 1 от КСО, тъй като не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отд., напр.,- Решение № 211/08.01.2016 г. на ВАС по адм.д.№ 3681 /2015г.; Решение № 13316/24.'10.2012 г. на ВАС по адм.д.№ 7235/2012г.; Решение № 13914/20.11.2014г. на ВАС по адм.д.№ 9260/2014г.; Решение № 7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм. д.№ 9940/2014г. и др.

Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, довели до обоснования извод, че лицата за които са били подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО не са осигурени лица т.к. не са извършвали трудова дейност през горесцитирани период, за която подлежат на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски, в т.ч. и за жалбоподагелката - Е. Г. Н. обосновано е прието, че тя не е била осигурено лице но правоотношението си с [фирма].

На основание коментираните нови доказателства от извършените проверки, в резултат на които са заличени данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, ръководителят по осигуряването за безработица е постановил и потвърдените с оспореното решение разпореждания досежно правото на ПОБ и възстановяване на полученото такова.

При условие, че са събрани доказателства, че са налице отрицателните предпоставки за отпускане и изплащане на ПОБ на жалбоподателката и предвид факта, че е събрана необходимата информация, даваща основание да се стигне до извода, че лицето не е полагало труд в търговското дружество, което изключва качеството му на осигурено лице, имащо право да получи парично обезщетение за безработица, то целта на закона неоснователно изплатената сума да бъде възстановена от недобросъвестното лице е налице. В този смисъл правомощието за издаване на обжалваните разпореждания са използвани изцяло в унисон с целта на закона и прогласяването им за нищожно на това основание не може да бъде направено, нито същото да бъде прието като неправилно.

В тази връзка са и постановените решения на ВАС: Решение № 8872 от 12.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 15543/2018 г., Шесто отделение; Решение № 7814 от 23.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 95/2019 г., Шесто отделение и др. С оглед на изложеното, с обжалваното решение правилно са потвърдени горепосочените разпореждания.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалият по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100. 00 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен

съд – София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Г. **НАЙДЕИОВА с ЕГН [ЕГН]**, с адрес: [населено място],[жк] 71, чрез адвокат А. С. Черногорски със **съдебен адрес**: гр. С.. [улица], ет.1, ап. 1, срещу Разпореждане № 214 - 00 - 5890 - 4/ 05. 06. 2019 г. на Ръководител на осигуряване за безработица при ТИ на НОИ С. град, Разпореждане № 214 - 00 - 5890 - 5/ 05. 06. 2019 г. на Ръководител на осигуряване за безработица при ТП на НОИ С. град и Разпореждане № 214 - 00 - 5890 -6/ 21. 06. 2019 г. на Ръководител на осигуряване за безработица при ТП на НОИ С. град, потвърдени с Решение № 1040-21- 668/11.12.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. град.

ОСЪЖДА Е. Г. Н. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториално поделение НОИ–С. град съдебни разноски в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението на основание чл. 119, ал. 1 от КСО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: